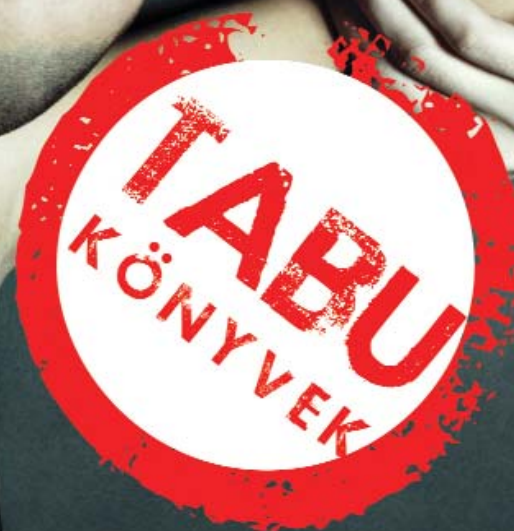

Pacskovszky Zsolt

Szabadelés

Nem vagy többé
ártatlan

MÓRA

Harminc métert zuhan. Egy novella jut eszébe: annak a pasinak a képtelen története, aki leveti magát egy toronyház tetejéről, és lefelé zúgva benéz az ablakokon, majd az egyikben be is mászik egy nőhöz...

De ez csak egy kilencemeletes ház. Arra sincs ideje, hogy zuhanás közben az ablakok felé forduljon. Egyetlen életbe sem pillanthat bele. A beton szédítő sebességgel közeledik. Kellemetlen sajgást érez az altestében, a gyomra liftezik, fülében sípol a szél. Mindjárt vége. Még csak élete? Imje sem pereg le előtte. Vagy ha le is pereg, ki-vehetetlen. Egy hónap híján tizenhét év. Rövid villanás. Összemosódó képek. Nézzhetetlen rövid? Im. Már csak a sebességet érzi.

Egy pillanattal az után puffan a betonra, hogy az anyja kilép a DM-ből. A hátára esik. A gerince és a medencéje darabokra roppan, a feje kétszer is a kőnek csapódik. Csak hatalmas erőfeszítéssel képes oldalra fordítani. Pillantása találkozik az anyja pillantásával. Hallja éles, fejhangba átcsúszó sikolyát. Csoda, hogy a kirakatúvegek meg nem repednek. Az anyja kezéből kicsúszik a szatyor, a betonon fémes hanggal gurul egy fér? dezodor. Aztán mindent elnyel a csend.

1.

Bence kinyitja a szemét. Ujjak kulcsolódnak erősen a csuklójára.

Te mi a fenét csinálsz, Zizu?

Zavartan fordítja fejét a hang irányába. Hirtelen azt sem tudja, hol van. Aztán a kép lassan élesedni kezd. Felismeri Koppány arcát, a nevetségesen kicsi orrot a túl széles állkapoccsal – jobb szeme alatt még látszik a Haladás–Fradi-meccs utáni bunyóban szerzett monokli nyoma. Megütöközést lát a tekintetében. Gyanakvást. Kábultságában beletelik egy pillanatba, mire össze tudja rakosgatni magában az utolsó félóra morzsáit. A lyukasóra alatti kószálást. A rövid beszélgetést a Nézegetős Pasival. A kellemetlen találkozást az anyjával, akinek éppen most kellett elugrania a DM-be.

Már azt hittem, meguntad az életed, mondja Koppány.

Csak hülyültem.

Koppány még mindig gyanakvóan méregeti.

Ja, akkor bocs, enged el végül a csuklóját, és visszafordul Máté felé, aki egykedvűen szívja mellettük a cigijét.

Viharos szél csapkod idefenn. November van, délelőtt, pocsolyaszínű felhők rohannak az égen, és ők a „Kilences” tetején állnak. Kilenc emeletével valaha ez volt a megye legmagasabb lakóépülete – ma már legfeljebb a Leghányadékkab Érpület címre pályázhatna. Körben mindenfelé látni a kisváros határait, még csak erőltetni sem kell a szemét. Alig tizenegyezer lakos. A Manchester United stadionjának egy karéját sem töltenék meg.

Koppány és Máté tovább beszélget, a szokásos témát feszegetve. Hogy a suliban melyik csajról tépnék le a bugyit. Fél füllel hallgatja őket egy darabig, aztán a szavak újra elúsznak a semmibe, mintha levették volna a hangot a világról. A fájdalom még mindig ott van benne. Elviselhetetlen, és mégis van valami kéjes a gondolatban, hogy kiszáll ebből az egézből. Tévedés volt megszületnie. Koppányék soha egy pillanatig nem érzik így. Olyan könnyedén mennek tovább, át a napokon, mintha megingathatatlan lenne bennük a meggyőződés, hogy helyük van ebben a nagy egézsben. Rohadt fájdalom. Olyan erővel öntötte el, hogy az előbb már azt sem tudta, mit csinál. Vajon megteszi, ha Koppány nem ragadja meg időben a karját?

Nem kellett volna kijönnie velük a városba. Jobban tette volna, ha a termükben marad, vagy magára reteszeli a véccéfülke ajtaját a suliban, és olvasással tölti a lyukasórát. Akkor nem fut össze az anyjával. Akkor nem tudja meg tőle azt. Tisztában van vele, hogy mit jelent rá nézve, amit az anyja közölt vele.

Szemét fájdalom.

Egy éve, a tizenhatodik születésnapja táján jelentkezett először, pár nappal az előtt, hogy az anyja végleg lelépett. De még soha nem volt ilyen erős.

Térdét a mellvédnek nyomva mélyeket lélegzik. Koppány és Máté hangja újra eljut a tudatáig. Szokás szerint jobbra Koppány beszél; Máté a nyálát gyűjtögeti, hogy eltalálja az odalent elhaladó járókelőket. De amilyen segg ?zikából, rosszul számítja ki a távolságot, ráadásul a köpéseket messzire sodorja, hosszú nyálcsikká nyújtja a szél. Bence anyját, úgy tűnik, így is telibe kapja az egyik. Most lépett ki a DM-ből alattuk, és az arcát törölgeti, az ujjait vizsgálgatja, alighanem attól tartva, hogy egy madár vizele te.

Bocsi, hajol Bence felé Máté szabadkozó vigyorral.

Bence az anyja után bámul, aki hazafelé indul. Az új pasijához. Meghízott az utóbbi egy évben. Vagy ez már attól van? Ha lett volna bátorsága, neki kellett volna leköpnie. Amikor az anyja eltűnik a kultúrház mögött, tekintete átsiklik az áruház melletti parkosított terecske, a Szentháromság tér kopasz fáin, és a tulsó oldalon állapodik meg. A Platán presszón, amit a helyiek csak Füstösnek neveznek. Az apját ott érdemes keresni ilyenkor. Néha nem árt belesni az asztalok alá is, hátha úgy kiütötte már magát, hogy a földön fetreng. Egy éve végleg taccsra tette az életét. Még a tévében is beszámoltak az esetről.

Kétes dicsőség.

Na és a Luca?, hallja Máté hangját.

Megörültél?, vonja fel a szemöldökét Koppány. Jó alakja van, meg minden, de irtóra nem bírom az ilyen könyvbuzi csajokat.

Mi? Az mi a szart jelent? Könyvekkel elégíti ki magát?

Anyám, Máté...! Koppány oldalba böki Bencét:

Magyarázd már el ennek a huzatos agyúnak, Zizu!

Bence vonakodik válaszolni. Most idegennek érzi a becenevét. A suliban valóban nem focizik nála jobban senki, de azért mégiscsak túlzás, hogy Koppányék Zizunak nevezték el. Zidane után, akit a csapattársai becéztek így, és akivel egyforma magasak: pár hónapja ő is elérte a 185 centit. Túlzás, bár most kedve lenne fejfel felöklölni őket, mint Zidane tette Materazzival a berlini vb-döntőn. Aztán se szó, se beszéd, itt hagyni őket. Igazából már hosszú ideje szeretné megtenni.

Sokat olvas, mondja végül. Azt jelenti.

Talált, sülyed!, fordul vissza Koppány Máté felé, aki a kabátja ujjába törli az orrát: fénylő csík marad a dzsekijén, mintha csiga mászott volna át rajta. Hallottam tegnap, hogy azt mondja a Nikinek nagyszünetben, hogy tetszett neki az *Édes Anna*. Érted? Anyám! Az *Édes Anna*!

Miért, két oldalt én is elolvastam belőle, von vállat Máté. Majd jelentőségteljes arccal hozzát teszi: Három hét alatt...

Az igen! Te meddig jutottál benne?, néz Koppány Bencére.

Bence válasz helyett csak kényszeredetten mosolyog.

Értem, mondja Koppány. Inkább a Sportot bújtad, mi?

Bence elképzeli, milyen arcot vágnának, ha elmondaná nekik, hogy a Kosztolányi-regény teljesen magába szippantotta. Ha elmondaná, hogy az ötvenedik oldaltól egy ültő helyében olvasta végig. De inkább hallgat. Mit keres itt? Hirtelen nem érti. A városkát bámulja. Valaha fontos vasúti csomópont volt. Ma már nem az, de a vonatok még járnak. Egyszer majd felül az egyikre, és elhúzza innen a csikot örökre.

Akkor talán meg kéne mondani az Uszkárnak, hogy feleltesse őt, hallja Koppány hangját. Én két mondatot se tudnék bőfögni róla.

Ja, én is csak annyit, hogy az elején elrepül az a fasz. A Kun Béla.

Te, ki a tököm az a Kun Béla?, kérdezi Koppány nagy komolyan.

Az öreg Kun ?a, mondja Máté nevetve. Majd kissé bizonytalanul megkérdezi: Valami király volt, nem?

Hülye, akkor már nem királyság volt itt. Mária Terézia volt az utolsó király, nem?

Ja, a Terka néni, bólogat Máté.

Röhögnek.

Bence nem hallgatja őket tovább. Az égen rohanó pocsolyszínű felhőket bámulja, és a gondolatai már Luca körül forognak. Látja maga előtt a lány arcát, a keskeny arcot, amelyen a tavaszi napsütés mindig előhozza a szeplőket, a zöld szempárt, a vállig érő, középen elválasztott, vékony szálú haját. Szelíd, de zárkózott arc. Van benne valami szoborszerű. Mintha attól félné, hogy lecsap rá a mosolyrendőrség, amint mosolyra húzza a száját. Vagy a szórendőrség, ha túl sokat beszél. Sovány teste láttán az ember mindent gondolna, csak azt nem, hogy péknek tanul. A többi pékjelölt csaj versenysúlya 70 és 90 kiló között mozog. És nem olyan maguknak valók, mint Luca. Bencének ez a megfoghatatlanság tetszett benne. Meg az is, hogy nem szedeti ki a szemöldökét, mint a többi csaj az osztályban, hogy szinte csak egy neveltséges görbe vonal maradjon a helyén, és nincs műkörme sem. Se diszkrétebb, se az a hegyes karomszerűség, ami újabban lett divat: mintha a csajok egyenesen azt akarnák jelezni vele, hogy kiszűrik a pasijuk szemét, ha hűtlenkedik.

Nem volt vak, észrevette, hogy Luca kezdettől fogva érdeklődő pillantásokat vetett felé. Esténként vágyakozva gondolt rá elalvás előtt. De az iskolában nem merete megszólítani. Ahogy a többi lánnyal szemben se tudta legyőzni a féltékenységét. Valahányszor beszédbe próbáltak elegyedni vele, zavarba jött, égni kezdett az arca, képtelen volt önmaga lenni. Összevissza hebegett, kínos válaszokat adott, és utána majd elsüllyedt szégyenében. Ostobának érezte magát, és félt, hogy ők is ostobának tartják. A helyzet azóta sem sokat javult.

Aztán elkövette azt az örültséget. Egyik nap becsempészett Luca padjába egy diszpapírba csomagolt almát, mert a lány nagyszünetben mindig almát evett. Luca csak másnap jött oda hozzá. Éppen egy gesztenyét rugdostak az udvaron Koppánnyal, Mátéval, Milánnal és Balázssal. Majdnem nekiszaladt a lánynak, aki észrevétlenül osont melléjük. Luca megkérdezte, hogy ő dugta-e az almát a padjába. Már bólintani készült, amikor észrevette, hogy Koppányék abbahagyták a gesztenyerugdósást, és kíváncsian ?gyelik. És azon kapta magát, hogy halkán azt mondja:

Nem.

Akkor bocs. Luca rezzenéstelen arccal sarkon fordult, távolodni kezdett.

Ő meg csak állt ott bénán. Mint egy hülye. Ahelyett hogy a lány után szaladt volna, ahelyett hogy megmondta volna neki az igazat, csak nézte, hogyan lendül utána Balázs, hogyan kapja el hátulról Luca karját.

Luca, várj! Az eszedbe se jut, hogy talán én voltam?

Csak bámulta őket. Balázst, akire nem szakadt rá az ég! Akinek meg sem remegett a hangja a hazugságtól. Aki duzzad az önbizalomtól, aki csakis magát tudja fényezni, és bárkit megszédít a dumájával.

Másnap döbbenetben látta, hogy összejöttek. Megalázva érezte magát. A féltékenységtől fojtogató düh kavargott benne. Szembe tudta volna köpni Balázst. De aztán furcsa módon már nem annyira rá haragudott, mint inkább Lucára. A bizsergető vágyakozás gyűlöletbe csapott át. Luca két hétig sem járt Balázssal, valószínűleg hamar rájött, hogy a dumájával csak azt leplezi, körülbelül olyan komoly az érzelmi élete, mint egy papucsállatkáé. Hogy lefeküdtek-e egymással, nem tudja. Bár Koppány szerint Luca még szűz. Ahogy – Koppánynak ezt nem merete bevallani – valójában ő is. Mindenesetre ez a két hét is elég volt, hogy a tikos érzései elmúljanak.

Legalábbis eddig ezt hitte. Több mint egy év után teljesen váratlanul újra kínzó sóvárgás fogja el a lány iránt. És felfordul a gyomra Koppánytól és Mátétól. Türelmetlenül néz az órájára.

Lassan mennünk kell, nem?, szólal meg.

Már nem gondol az anyjára. Most nem. Kész a terve. És elég erőt érez magában ahhoz, hogy véghez is vigye. Hogy végre egyszer erős legyen ebben a rohadt életben. Mert csak ez számít, tudja jól.

2.

Králikné, akit hosszúkás arcát keretező ősz, göndör, subaszerű haja miatt mindenki csak Uszkárnak hív, szokás szerint hosszasan pakolászik a tanári asztalon – reggel biztos besegített a zöldséges férjének a piacon, mert koszos a körme –, majd úgy tekint végig rajtuk, mint aki nem érti, hová csöppent. Ráadásul nem lehet pontosan tudni, hogy melyükre néz, mert nagyon kancsal szegény.

Csak nem feleltetni akar ez a szuka?, hördül fel Máté, Koppányhoz intézve a kérdést. Amilyen szadista, képes rá, nevetgél Koppány. De valószínűleg nem rázná meg, ha Králikné felszólítaná. Arra még nem volt példa, hogy magyarból bárkit elhúztak volna év végén.

Bence lopva hátrasandít Lucára, aki Máté és Koppány előtt ül. A lány arcáról már eltűntek a szeplők: lassan itt a tél. Fekete garbójában olyan, mint egy viaszbaba. Nem sikerül elfognia a pillantását, a lány álmatagon babrálgatja a haját, ujjára csavarja a szálakat, ellenőrzi, hogy nem töredezett-e a végük. Amikor Uszkár megreszeli a tortát, Bence gyorsan előhúzza zsebéből a pingponglabdát, amit reggel talált a folyosón, és a földre ejti. A labda egészen a tanári asztalig pattog. Felugrik, hogy utánaszaladjon.

Te mit mászkálsz itt?, néz rá Uszkár.

Bocsánat, elgurult...

Szinpadiasan szabadkoczik, miközben visszamegy a helyére.

Még mindig jobb, mint ha a gyógyszere gurult volna el, nem, tanárnő?, jegyzi meg Koppány kacsintra.

Králikné a fejét csóválva rálegyint.

Ha már felkeltél, maradj is állva, szól Bence után.

Bence a szeme sarkából látja, hogy egyesek arcára kiül a vigyor, ahogy várakozásteljesen hátradőlnek a padban: csendes és visszahúzódó ugyan, de magyarórán mindig szórakoztatóak a feleletei.

Nyegle, vicces, szemtelen válaszokat szokott adni Králikné kérdéseire, aki ezt jobbra egy kettessel vagy kegyelemhármassal jutalmazza. De ez egyszer csalatkozniuk kell majd.

Kun Béla!, súgja neki nevetve Máté.

Emlékszel, hogy miről volt szó a múlt órán?, kérdezi Uszkár.

Kun Béla!, súgja hangosan Koppány is.

Bence hátrakapja a tekintetét, hogy elhallgattassa. Aztán mélyen Králikné szemébe néz.

Persze. Az *Édes Annáról*.

Na és tudsz róla valamit mondani nekünk?

Bence ismét hátrafordul, hátha sikerül csendre intenie a többieket. A sutyorgás-nevetgélés alig tompul, de nem vár tovább. Mély levegőt vesz, és lassan, a szavait megfontolva beszélni kezd. Hogy Kosztolányi regényét a *Nyugat* közölte folytatásokban. Hogy 1926-ban jelent meg, de 1919 és 1921 között játszódik. Hogy az egésznek a háttérben ott a történelem, olyan események, amelyek hatással vannak a szereplők sorsára. A Tanácsköztársaság, a trianoni békeszerződés aláírása...

Nagy vagy, Zizu!, jegyzi meg mögötte nevetős hangon Máté. De ő ki sem zökkenve, rendületlenül folytatja. Hogy Kosztolányit sok támadás érte a húszas években. Hogy az újságokban oda-odaböktek neki egyet, előbb azért, mert lelkesedett az őszirózsás forradalomért, utána meg azért, mert ironikusan írt a kommünről. És hogy az *Édes Annában* érezhető, hogy amikor írta, már heróttja volt a politikától meg a politikusoktól. Amit a *Csacsi rímekben* viccesen így fogalmaz meg: „A parlament a falra ment.”

Valaki felkuncog. De most már inkább meglepett csend van az osztályban. Mert még soha nem mondott ennyi összefüggő mondatot magyarórán. Pláne nem feleléskor. Még Koppány is hűledezve, értetlenül hallgatja.

Uszkár biztató bólogatására folytatja, elmondja, hogy a regényt jól

fogadták a kritikusok meg az olvasók is, és az újságírók is felhagytak Kosztolányi piszkálásával.

Jó, akkor most próbálj meg inkább arról beszélni, amiről az órán volt szó, szakítja végül félbe a nő. Olvastad a könyvet?

Igen.

És? Miről szól?

Arról, hogy... Bocsánat, de erre nem tudok röviden válaszolni.

Azért próbáld meg. Králikné szórakozottan kibámul az ablakon.

De... Szerintem Kosztolányi nem írt volna könyvet, tanárnő, ha... ha pár szóval is el lehetne mondani, hogy...

A nő meglepetten néz rá. Már ha valóban rá néz. Közben Milán feláll, és az ajtó felé gurul a gördeszkáján.

Te hová készülsz?, fordul felé Uszár.

Szomjas vagyok, mindjárt jövök, nyugi. Azzal Milán kigördül az ajtón.

Bence próbál összeszedett maradni. Számára, mondja, az *Édes Anna* arról szól, hogy minden bonyolultabb, mint gondoljuk. Titkatosabb. Az élet, a kapcsolatok, a történelemkönyvekben lévő események... Vagy a gyilkosságok. Az ő apja is mindig tudni akarta, hogy ez vagy az miért követett el valami bűntényt itt a városban. Aztán ott-hon mindig elő is állt egy magyarázattal. De Kosztolányi szerint ezt nem lehet ilyen egyszerűen elintézni. Hogy Anna pontosan miért is gyilkol a könyvben.

Králikné sűrűn bólogat, mint valami gyóntatópap. De az arca mint-ha zavart is tükrözne. Vagy kételkedést. Vajon szokott még könyveket olvasni? Bence nem biztos benne. A nő néha hervasztó magyartalanságokat ereszt meg, bár ezek valószínűleg csak neki tűnnek fel. Robban helyett például mindig robbanikot mond. Milán közben visszagördül a helyére. Uszár megvárja, amíg leül.

Moviszter doktorról tudnál nekünk valamit mondani?, kérdezi Bencétől.

Bence röviden elgondolkodik, mielőtt válaszolna. Moviszter doktor fura ?gura. Nem tudja pontosan idézni, de a regényben valami olyasmi áll róla, hogy a betegeinél is betegebb volt. Persze ezt nem szó szerint kell érteni. Hanem úgy, hogy amolyan magának való ?gura, aki sehol sem találja igazán a helyét. De éppen ezért elég jól látja, hogy ki milyen ember. Hogy milyen hibái vannak ennek vagy annak, lehet-e szeretni bennük valamit.

Meg szerintem azt is tudja, hogy ő se különb másoknál, senki se. Úgy értem... szóval, hogy... hogy mindenkiben van egy adag szerencsétlenség, amit el kell nézni neki. Ezért olyan negatív ?gura Víz meg a felesége, mert ők különbnek hiszik magukat Annánál. Nekik csak az a fontos, hogy a lány úgy dolgozzon, mint egy gép...

Elhallgat. Elégedettséggel tölti el, hogy végig merre csinálni. Hogy nem jött zavarba, amikor Koppányék érezhetően mindjobban ledöbbsenek a feleletétől. Készítetést érez, hogy hátraforduljon, és Luca szemébe nézzen, de ezzel elárulná magát.

Befejezted? Králikné felkászálódik, és az első padban ülő kis kedvence, Emese felé fordul, akit mindenki „pedálgép”-nek tart, és nem örvend túl nagy népszerűségnek az osztályban.

Na, Emese, hányast adnál erre a feleletre?

A lány arca felragyog: Csillagos ötöst?

Králikné tétován, mosolyogva bólint. Aztán lassan Bencéhez sétál.

Mondd csak, hogy van ez, Bence?, kérdezi egészen hátrafesztett nyakkal, ahogy a 155 centijével felbámul rá. A múltkori dolgozatban C-vel írod nekem Kafka nevét, Cafkának, most meg előrukkolsz itt egy olyan felelettel, ami egy gimnazistától is nagy szó lenne? Hm? Hogy van ez?

Králikné olyan közel hajol, hogy Bence érzi a szagát. Ázottverébszaga van. És egy pillanatra záptojásszaga. És a feje még inkább hasonlít egy kutyáéra, mióta lefogyott pár kilót.

Zavartan néz rá. Balsejtelem fogja el. Mondja el, hogy csak hecc-

ből írta Kafka nevét C-vel? És hogy a nagynénje, az anyja húga mindig azt mondta, egy ilyen „jófejű gyereknek”, mint ő, éppen hogy a gimnáziumban lett volna a helye, vagy legalábbis szakközépben? A nagynénje még össze is kapott az anyjával, aki ragaszkodott hozzá, hogy szakmát tanuljon, mert csak annak van jövője ebben a nyomorult országban, „ami előbb-utóbb úgyis a Nyugat rabszolgája lesz”, egy gimnazista meg csak viszi a pénzt, és amikor leérettségizik, ott áll minden használható tudás nélkül. Kikívánkozna belőle mindez, de csak zavartan tátog, mint a halak, amiket az apja szokott fogni a város melletti tóban. Szörnyen zavarja a nő ?zikai közelsége.

Ne haragudj, de én ezt nem tudom értékelni, szólal meg Králikné. Inkább vadd be, hogy nem olvastad a könyvet, de hogy helyette betanulsz itt nekem egy szöveget... Csodálkozom, hogy képes voltál bemagolni ezt az egészet, de akkor is... Honnan vetted? Az internetről? Na ülj le gyorsan!

Králikné felszisszen, és a vonásai egészen eltorzulnak. De nem a felindultságtól, nem a felháborodástól: a gyomrát tapogatva megy vissza a tanári asztalhoz.

De... Bence felemeli, majd leejti a karját. Hirtelen úgy érzi magát, mint az olyan meccsek után, amikor végig ők támadnak, sorban rúgják a kapufákat, aztán mégis kikapnak egy peches góllal.

A többiek némán ?gyelik. Mosolytalanul. Králikné még mindig a gyomrát tapogatja. Nyissátok ki a szöveggyűjteményt a 96. oldalon!, mondja végül sóhajtván. Emese, olvasd!

Bence lerogy a helyére. Mint egy hulló falevél. Amelyik nem akarja elhinni, hogy már itt az ősz. Csak most sandít Lucára. A lány zárkózott arccal a könyvébe mélyed. Nem néz fel. Nem néz rá.

Csodálkozik, hogy Koppány sem súg oda neki semmit. Koppány, aki máskor végigsutyorogja az órákat, most hallgat, mint egy szobor.

„Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe hinnem, s azt is tudom, hogy el kell mennem innen, de pattanó szívem feszítve húrnak...” Bence tudatáig alig jutnak el Kosztolányi sorai, Emese monoton hangja elúszik a semmibe.

Amikor végre kicsengetnek, lehangoltan megy ki az osztályteremből. Nem lép oda Králiknéhoz, pedig szíve szerint hangosan a képébe vágná, hogy nem magolt be semmit. De csak néma dühvel suttogja felé, amit még so-ha senkinek: „Fordulj fel!” És megfogadja magában, hogy többé nem szólal meg magyarórán, ha felszólítják. Soha többé.

Aztán már a ?úvécében áll az egyik piszoár előtt, amelyben egy papír zsebkendő sárgás foszlányai áznak. Máté lép mellé. Az arcán szemét vigyor.

Hallod, Zizu, te tényleg beseggelted ezt az egészet?

Nem seggeltem be semmit, veti oda neki. Majd éles hangon hozzászól: És tudod mit? Szerintem az *Édes Anna* kurva jó könyv!

Mi?!

Máté Fintorogva méregeti. Aztán felrántja a cipzárját, és némán kimegy.

Neki csak most sikerül könnyítenie magán. A friss fal?rkát bámulja a piszoár felett: 1 JÓ DOLOG VAN CSAK A VILÁGON: ITT FOGOD A KEZEDBEN. Szája elkínzott mosolyra húzódik.

Csak becsöngetés után megy vissza a terembe. Nem sikerül elfognia Luca tekintetét – a lány az okostelefonjába pötyög valamit. Koppányéval viszont találkozik a pillantása. A pad tetején ülve méregetik Mátéval. Koppány egy szót sem szól, de a tekintetében érezhetően megváltozott valami. Bizalmatlanság, megvetésféle és talán harag olvasható ki belőle.

Bence leül, és fel sem néz a számtékhóra végéig. Aztán végre kicsöngetnek. Nincs több órájuk, és péntek van – ilyenkor mindig be szokott ülni Koppánnyal, Mátéval és Milánnal a Korona presszóba, amíg nem kezdődik az edzése. De most elrohan, nem várja meg őket. És senki sem kiált utána.